

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 681/2024-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Marekom Tkáčom, Nám. sv. Martina 39, Lipany, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 24CoP/4/2023-362 z 27. júla 2023 v I. výroku a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7CdoR/1/2024 z 28. februára 2024 v II. výroku takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že na základe návrhu matky okresný súd v poradí prvým rozsudkom č. k. 28P/308/2020-110 z 24. mája 2021 zmenil svoj prechádzajúci rozsudok (sp. zn. 36P/16/2014 zo 7. septembra 2016) v časti výroku o výživnom tak, že sťažovateľovi zvýšil výživné na maloletého [REDAKOVANÉ] zo sumy 150 eur mesačne na sumu 250 eur a na maloletého [REDAKOVANÉ] zo sumy 100 eur mesačne na sumu 200 eur, počnúc 1. januárom 2021. Súčasne rozhodol o dlžnom výživnom za obdobie od 1. januára 2021 do 31. mája 2021

na maloletého ■■■■■ v sume 500 eur, ako aj na maloletého ■■■■■ v sume 500 eur. V prevyšujúcej časti návrh matky zamietol.

3. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd uznesením č. k. 24CoP/135/2021-165 z 29. marca 2022 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď považoval jeho odôvodnenie za nedostatočné pre posúdenie jeho správnosti. Okresný súd sa podľa jeho názoru nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi kritériami, čo spôsobilo nepreskúmateľnosť jeho rozsudku. Krajský súd vyjadril očakávanie, že okresný súd poskytne v odôvodnení svojho nového rozhodnutia aspoň hrubý odhad priemerných výdavkov, ktoré matka vynakladá navyše, oproti predchádzajúcej úprave výživného, že vyargumentuje proporcionalitu medzi zvýšeným výživným a zvýšením čistého príjmu otca. Vytkol okresnému súdu, že nešpecifikoval výdavky matky, uložil mu povinnosť vysporiadať sa s námietkami sťažovateľa, že s deťmi trávi viac času nad rozsah upraveného styku, o jeho odôvodnených výdavkoch. Krajský súd okresným súdom určenú výšku výživného na hornej hranici vychádzajúcej z materiálu „Doporučená výchozí rozmezí pro ustanovení výše výživného za účelem sjednocení rozhodovací praxe soudů v otázkach výživného na nezaopatřené děti“ akceptoval, no okresnému súdu vytkol, že z odôvodnenia rozsudku nevyplýva jej odôvodnenosť v konkrétnom prípade.

4. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom vo výroku I zvýšil výživné na maloletého ■■■■■ zo sumy 150 eur mesačne na sumu 250 eur a na maloletého ■■■■■ zo sumy 100 eur mesačne na sumu 150 eur od 1. januára 2021 do 31. augusta 2022 a na sumu 200 eur od 1. septembra 2022. Výrokom II rozhodol o dlžnom výživnom.

5. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil výrok I rozsudku okresného súdu a zmenil jeho II. výrok o dlžnom výživnom, keďže podľa jeho názoru suma výživného na maloletých zodpovedá zákonným kritériám na jeho určenie. Odkázal na zistený čistý príjem sťažovateľa, odôvodnené potreby maloletých a primeranosť výšky určeného výživného. Reagoval na námietku sťažovateľa o skutočnom príjme matky a miere osobnej starostlivosti.

6. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), namietajúc nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku krajského súdu, nenariadenie pojednávania, a s ním súvisiace nedoplnenie a nezopakovanie dokazovania, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov bez odôvodnenia tohto postupu a nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, resp. nesprávne zistenie skutkového stavu veci.

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením rozsudok krajského súdu vo výroku II (o dlžnom výživnom) zrušil a vec vrátil v tomto rozsahu krajskému súdu na ďalšie konanie (výrok I) a dovolanie vo zvyšnej časti odmietol (výrok II).

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že nesúhlasí s výrokom I napadnutého rozsudku krajského súdu ani s výrokom II napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktoré považuje za nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a arbitrárne. Okresný súd, krajský súd a najvyšší súd podľa jeho názoru postupovali v rozpore s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového

poriadku, Civilného mimosporového poriadku a zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“).

9. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu spočíva v nevysporiadaní sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa v odvolaní, resp. dovolaní. Okresný súd napriek právnemu názoru krajského súdu v zrušujúcom uznesení nezopakoval, resp. nedoplnil dokazovanie (nenariadil pojednávanie), nevykonal navrhované dôkazy bez odôvodnenia, prečo neboli vykonané, a nesprávne vyhodnotil vykonané a uvedené vady nenapravil ani krajský súd, ani dovolací súd napriek tomu, že ich namietal v odvolaní a dovolaní.

10. Konkrétne k nedostatočnému odôvodneniu rozsudku krajského súdu sťažovateľ uvádza, že (formálne) neodkázal na rozsudok okresného súdu, resp. neuviedol, že sa s ním stotožňuje, neuviedol odkaz na § 387 ods. 2 CSP, z čoho sťažovateľ vyvodzuje, že krajský súd nepostupoval podľa tohto ustanovenia. Krajský súd v bode 8 napadnutého rozsudku podľa sťažovateľa dotváral skutkový stav (podľa okresného súdu jeho čistý príjem predstavoval 1 652 eur, podľa krajského súdu 1 668 eur) a nezaoberal sa podstatným skutkovým tvrdením sťažovateľa v odvolaní, že jeho príjem v roku 2022 sa zvýšil z dôvodu, že do práce nenastúpili zamestnanci z Ukrajiny, čo spôsobilo vznik nadčasov, a tým aj prechodné zvýšenie jeho príjmu, pričom v súčasnosti a do budúca bude jeho príjem opäť 1 200 eur. V odvolaní navrhol vykonať dôkaz o výške jeho príjmu za ďalšie obdobie, od 1. septembra 2022, ktorý krajský súd nevykonala a neuviedol ani prečo. Reakciu najvyššieho súdu na uvedenú námietku, ktorú vzniesol aj v dovolaní, považuje za svojvoľnú. Sťažovateľ namieta, že krajský súd nevykonala ani dôkaz – prehľad z výpisov z účtov matky. Krajský súd v bode 17 predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia vyslovil, že je potrebné prihliadnuť na pokles miery výkonu osobnej starostlivosti matky o maloleté deti, ako aj uložil okresnému súdu vysporiadať sa s námietkou sťažovateľa, že s deťmi trávi viac času, ako je súdom určený rozsah styku.

11. Sťažovateľ zároveň namieta, že vyplácanie výživného v súčasnej výške určenej súdom je porušením jeho práva vlastniť majetok a pokojne ho užívať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

12. Porovnaním obsahu dovolania podaného sťažovateľom (bod 6 tohto uznesenia, resp. bod 3 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) a jeho sťažnostnej argumentácie (bod 9 a 10 tohto uznesenia) ústavný súd konštatuje, že predmetné námietky týkajúce sa nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a nezodpovedania podstatných argumentov sťažovateľa, ako aj nevykonania navrhnutých dôkazov, nezopakovania dokazovania, resp. nenariadenia pojednávania, ako aj nesprávneho vyhodnotenia dôkazov, už boli predmetom preskúmania najvyšším súdom v rámci posudzovanej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľa označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Keďže v rámci uplatnenej dovolacej právomoci sa najvyšší súd sťažovateľom vznesenými dovolacími námietkami (totožnými

s tými, ktoré predostiera v ústavnej sťažnosti) zaoberal a rozhodol o nich, uvedené vylučuje právomoc ústavného súdu sa meritórne relevantnou časťou ústavnej sťažnosti zaoberať (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 503/2021).

13. Uvedené zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

14. Spôsob, akým sa najvyšší súd s dovolacími námietkami sťažovateľa vysporiadal, bude predmetom prieskumu v nasledujúcej časti tohto uznesenia.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

15. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu uplatňuje v ústavnej sťažnosti rovnakú sťažnostnú argumentáciu, akú prezentoval v neprospech rozsudku krajského súdu (nedostatočné odôvodnenie, nevysporiadanie sa s jeho podstatnými námietkami). Už v úvode ústavnej sťažnosti uvádza, že nesúhlasí s napadnutými výrokmi rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj so samotným rozhodnutím okresného súdu o zvýšení výživného na maloleté deti. Uvedené má presah aj do samotnej prednesenej sťažnostnej argumentácie, v ktorej sťažovateľ recykluje argumentáciu uplatnenú už v rámci konania pred všeobecnými súdmi (značnú časť ústavnej sťažnosti predstavujú citácie jeho odvolania, dovolania i ďalších podaní), resp. opakuje skutkové tvrdenia týkajúce sa skutkového stavu v predmetnej veci.

16. V kontexte prezentovanej sťažnostnej argumentácie ústavný súd uvádza, že posúdenie návrhu na určenie vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu, resp. návrhu na jej zmenu, je vecou voľnej úvahy súdu, ktorá závisí od zistenia a vyhodnotenia schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča na jednej strane a odôvodnených potrieb oprávnenej osoby (dieťaťa) na druhej strane. Všeobecný súd je povinný jasným, zrozumiteľným a preskúmateľným spôsobom zdôvodniť svoju voľnú úvahu, ktorá ho viedla k záveru o určení (zmene) konkrétnej sumy výživného. Úlohou ústavného súdu pritom nie je hodnotiť správnosť určenej sumy výživného či ďalšie podrobnosti týkajúce sa jej stanovenia, pretože uvedené prináleží všeobecným súdom, ktoré sú najlepšie disponované na to, aby na základe vykonaného dokazovania dokázali dostatočne a vhodne zistiť aktuálne rodinné a majetkové pomery účastníkov konania a každý jednotlivý prípad posúdili v rámci obsahu použitých podústavných noriem. Ústavný súd posudzuje len to, či konajúce súdy pri svojom rozhodovaní z tohoto rámca nevybočili spôsobom, ktorý by bolo nutné považovať za exces (I. ÚS 409/2022).

17. S ohľadom na charakter napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu, ktorý nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Je preto vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najstálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

18. Notorieta plynúca z rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj to, že nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

19. Úlohou ústavného súdu tak bolo posúdiť, či najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľa, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom strany na prístup k súdu a súčasne či zo strany najvyššieho súdu došlo k splneniu požiadaviek kladených na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to so zreteľom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

20. Ústavný súd sa zároveň oboznámil so všetkými rozhodnutiami všeobecných súdov, ktoré predchádzali vydaniu napadnutého uznesenia, a jeho ústavnú udržateľnosť posudzoval v súvislosti s kvalitou ich odôvodnenia.

21. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd vo výroku II odmietol dovolanie sťažovateľa proti výroku I rozsudku krajského súdu, pretože na rozdiel od sťažovateľa dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu (posudzovaný spolu s rozsudkom okresného súdu, keďže konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 a § 393 ods. 2 CSP. Najvyšší súd v bode 18 napadnutého uznesenia vyslovil, že súdy pri zvýšení výživného prijateľným spôsobom aplikovali § 62, § 75 a § 78 ods. 3 zákona o rodine, a z odôvodnení ich rozhodnutí vyplýva, že v konaní boli preukázané predpoklady na takéto zvýšenie spočívajúce vo výraznej a trvalej zmene pomerov na strane oprávnených (uplynutie 6 rokov od predchádzajúcej úpravy, ■■■■ je už na 2. stupni základnej školy, ■■■■ bol do 31. augusta 2022 na prvom stupni, od 1. septembra 2022 je na druhom stupni základnej školy) (bod 29, 30 rozsudku okresného súdu) a s tým spojený nárast ich nevyhnutných životných nákladov (bod 12, 14 rozsudku okresného súdu). Súdy vychádzali z príjmových pomerov oboch rodičov (bod 11, 16, 29 rozsudku okresného súdu), zohľadnili dlhodobú osobnú starostlivosť matky o maloleté deti (bod 10 rozsudku krajského súdu) a odpadnutie ďalšej vyživovacej povinnosti sťažovateľa (bod 29 rozsudku okresného súdu). Nad rámec uvedeného najvyšší súd vyslovil, že námietka nepreskúmateľnosti v skutočnosti smeruje k spochybneniu správnosti právneho posúdenia súdmi, ktorá však nie je procesnou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP (bod 19 napadnutého uznesenia).

22. K námietke, že krajský súd nenariadil pojednávanie, aby vykonal sťažovateľom navrhované dôkazy (jeho príjem po septembri 2022), najvyšší súd pripomenul, že iba ak sa krajský súd chce odchyliť od skutkových zistení okresného súdu, musí dokazovanie sám zopakovať. Cieľom je, aby krajský súd v zmysle princípu hospodárnosti sám napravil vady v zistenom skutkovom stave. V prerokúvanej veci krajský súd neprehodnocoval skutkové závery zistené okresným súdom, preto nemal dôvod dokazovanie zopakovať (porov. *a contrario* 7CdoR/12/2023, pozn.). Najvyšší súd zároveň uviedol, že zmena pomerov, ktorá nastala až po rozhodnutí súdu prvej inštancie,

by mohla mať relevanciu len pre zmenu posledného rozhodnutia o vyživovacej povinnosti, a to v rámci nového právneho posúdenia veci v rámci aplikácie § 78 ods. 1 zákona o rodine (bod 20 napadnutého uznesenia).

23. Na námietku nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov (resp. nedostatočne zisteného skutkového stavu) najvyšší súd reagoval konštatovaním, že ju nemožno považovať za zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe krajského súdu (bod 22 napadnutého uznesenia), resp. konštatoval, že v prejednávanej veci nezistil závažné deficity v dokazovaní (opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov) a zároveň súdmi prijaté skutkové závery nepovažoval za svojvoľné alebo prijaté v skutkovom omyle (bod 24 napadnutého uznesenia).

24. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia ako celku možno vyvodiť, že najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľa primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tieto jeho závery nemožno považovať za arbitrárne. Ústavný súd pri preskúmvaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone.

25. Za jedinú výnimku možno považovať názor najvyššieho súdu prezentovaný v závere bodu 20 napadnutého uznesenia o zmene pomerov po rozhodnutí súdu prvého stupňa, keďže v zmysle § 63 Civilného mimosporového poriadku možno v odvolacom konaní uvádzať nové skutkové tvrdenia a predkladať nové dôkazné návrhy.

26. Uvedený nedostatok však sám osebe nezakladá neudržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Úlohou ústavného súdu pritom nie je perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady.

27. Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za vhodné pripomenúť, že okresný súd prvým i druhým rozsudkom určil zvýšenie výživného v rovnakej výške (pre maloletého ■■■■■ na 250 eur a pre maloletého ■■■■■ na 150, resp. 200 eur) bez ohľadu na prechodne zvýšený príjem sťažovateľa za obdobie január až august 2022. Krajský súd pritom už v zrušujúcom uznesení s odkazom na materiál Ministerstva spravodlivosti Českej republiky z roku 2010 „*Doporučená výchozí rozmezí pro stanovení výše výživného za účelem sjednocení rozhodovací praxe soudů v otázkách výživného na nezaopatřené děti*“ akceptoval okresným súdom určenú výšku výživného, avšak za situácie, že je takto určená výška výživného odôvodniteľná oprávnenými potrebami v konkrétnom prípade (bod 18 uznesenia krajského súdu). Rozsudok okresného súdu zrušil práve, resp. „iba“ z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti (nedostatočného odôvodnenia).

28. Aj v zmysle judikatúry ústavného súdu umožňuje zákonná úprava v § 78 zákona o rodine súdu zmeniť dohody a súdne rozhodnutia o výživnom, ak od poslednej úpravy výživného došlo medzi účastníkmi k takej zmene pomerov, keď už pôvodne určené výživné nemôže plniť zákonom predpokladaný účel. K zmene pomerov môže dôjsť jednak na strane oprávneného v dôsledku jeho fyzického vyspievania, so zvyšovaním nákladov súvisiacich s prípravou na budúce povolania a pod., ale i na strane povinného v dôsledku zvýšenia, resp. odôvodneného poklesu jeho príjmu, rozšírenia, resp. zúženia okruhu vyživovacích osôb a pod. (II. ÚS 514/2014). Obdobne aj odborná literatúra považuje za subjektívnu okolnosť zmeny pomerov na strane oprávneného zmenu potrieb – u školopovinných detí zväčša prechod na iný stupeň školskej dochádzky (predškolák – prvý stupeň

– druhý stupeň – stredná škola – vysoká škola) (porov. Pavelková, B. *Zákon o rodine. Komentár*. 3. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2019. s. 500.).

29. Napriek nesúhlasu sťažovateľa nič nenaznačuje tomu, že by rozhodnutia všeobecných súdov v prerokúvanej veci nezohľadňovali všeobecné východiská, ktoré vyplývajú aj z odbornej literatúry a ktoré ústavný súd na tomto mieste pripomína. Rodič, ktorý sa o dieťa osobne stará, plní vyživovaciu povinnosť prevažne poskytovaním vecných plnení (bývanie, strava, nákup ošatenia, zabezpečenie zdravotnej starostlivosti a pod.) a osobnou starostlivosťou. Rodič, ktorý sa o dieťa osobne nestará, prispieva na jeho výživu výživným, ktoré určil súd. Aj v prípade, ak sa preukáže, že možnosti rodičov ako povinných sú približne rovnaké a sú primerané potrebám dieťaťa, musí zaviazat' toho z nich, ktorý sa o dieťa osobne nestará, na plnenie v miere vyššej, než zodpovedá 1/2 preukázaných oprávnených potrieb dieťaťa. Súd pritom nemusí ani zisťovať výdavky povinného rodiča a môže sa obmedziť len na zistenie jeho možností, schopností, prípadne majetkových pomerov ako meradiel jeho životnej úrovne a na špecifikáciu potrieb oprávneného. Samotné určenie vyživovacej povinnosti môže byť len výsledkom porovnania týchto dvoch veličín. Životné potreby si potom povinný rodič bude uspokojovať zo sumy príjmu, ktorá mu zostane po uhradení výživného (porov. Pavelková, B. *Zákon o rodine. Komentár*. 3. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2019. s. 383 a nasl.).

30. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je tak podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a medzi ním a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

31. Aj ústavnú sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta, že vyplácanie výživného v súčasnej výške určenej súdom je porušením jeho práva vlastniť majetok a pokojne ho užívať (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu), ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Vychádzajúc pritom z absencie konkrétneho odôvodnenia porušenia uvedených práv, bol toho názoru, že sťažovateľ odvodzoval ich porušenie od porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, k čomu však nedošlo.

32. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. novembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu